Jernbane-Biografen

Falkonerallé 19. Hj. af Stationsvej

PROGRAM

DET KONGELIGE BIBLIOTEK 6- 2 1913

Uafbrudt Forestilling fra Kl. 5—12. Søndag fra 4—12

Ret til Forandring i Programmet forbeholdes.

Paa Frierfødder!

Falskhed, dit Navn er Kvinde —! En Sommerkomedie fra Lønstrup.

I Hovedrollerne:
Direktør Harms ..... Hr. A. Salmsom
Hans Nevø ..... Hr. Svend Melsing
Fru Bella Friis ..... Fru Else Frølich

Direktør Harms har sin Ungdom bag sig. Men han har været ung engang; han har plukket de Roser, han fandt paa sin Vej; og nu, da Fyrrernes graa Stænk har taget Magten over det sorte i hans Haar, sidder han med den modne Mands solide Erfaring og sikre, afgærede Syn paa alle Livets Foreteelser. Intet menneskeligt er ham fremmed, som det gamle Ord siger, — tordi han selv har været med i alt menneskeligt.

Han er ugift. Han kender Kvinder altfor godt, som han spøgende plejer at sige, til at ville vove at spille i Ægteskabets Lotteri. Og alt, hvad han ejer af Hjerte, ofrer han paa den unge Mand, en Nevø, han har adopteret som Dreng, og over hvis Fremtid han vaager med en Faders kærlige Øjne.

Knøsen staar lige foran sin Embedseksamen. Han har hidtil været en flittig og saare paalidelig ung Mand, da pludselig hans Sind ligesom glider ud af Ligevægt. Der er kommet et fremmed Væsen ind mellem ham og Onklen — en Kvinde, naturligvis!

Naa — den Ulykke maatte jo forudses. Og Direktør Harms bliver slet ikke nervøs herover, før han efter en diskret og behændig Undersøgelse konstaterer, at den elskede Kvinde er, hvad man paa jævnt københavnsk kalder „en noget tvivlsom Dame" — en Dame, der for det første er adskillige Aargange ældre end Nevøen og dernæst ejer en saa bevæget og erfaren Fortid, at man med nogenlunde Sikkerhed kan gaa ud fra, at det ikke er absolut kemisk ren Kærlighed, der lader hende lægge sine Garn ud efter den unge Mand, men snarere en dreven Spekulation i den Formue, der en Gang maa tilfalde ham som Arv efter Direktøren.

Da Harms har fastslaaet dette, rettes al hans Stræben mod at rive Nevøen ud af den snedige Kvindes Garn. Han ved hvilken Magt en smuk og elegant Dame altid har over et ungt, ubefæstet Mandfolkehjerte — og han ved, hvor haabløst det er at appellere til den sunde Fornuft hos den Bedaarede.

Altsaa gaar Direktør Harms en anden Vej.

Han skaffer sig i Forbindelse med Damen, Fru Bella Friis. Hun færdes som han i Byens bedste Kredse, saa han har ingen Vanskelighed i saa Henseende.

Og saasnart han er præsenteret for hende, begynder han at gøre Kur til hende — optræder rent ud som sin Nevøs Medbejler.

Den smukke Frue lader sig narre af den statelige Direktørs Galanteri, og med ægte kvindelig Logik ræsonnerer hun som saa: Det er nærmere at gaa lige til Formuen gennem et Giftermaal med Onklen end at skulle vente paa den en Aarrække som Nevøens Hustru. Altsaa, væk med Drengen.

I en Række finttegnede Situationer følger vi derefter Madames snedige og hjerteløse Leg med den unge Mands fortvivlede Kærlighed og hendes slangeagtige Kælen for Direktørens kunstige Kurmageri. Gang efter Gang, stadig som efter en Snor, tilrettelagt af Harms erfarne Haand — dumper den ulykkelige Nevø ind i ømme tête-a-tê'r mellem Onklen og den Kvinde, han tilbeder af hele sin naive unge Sjæl. Og rent galt bliver det, da han i Sommerferien følger efter Damen op til Lønstrup, for her i Badelivets utvungne Samvær ret at kunne udøse sit Hjerte for hende. Men ogsaa her kommer Onklen og — lægger Beslag paa Fru Friis. Og efterhaanden driver han hende saa vidt, at han for Øjnene af den unge Mand kan rive Masken af baade sig selv og hende og vise, hvilken hensynsløs Slange hun er.

Samme Nat kører Onkel og Nevø bort fra Lønstrup. De erfarne graa Haar har sejret i Kampen, og triumferende vinker Direktør Harms op til Altanen, hvor man ser en hvidklædt Kvindeskikkelse klynge sig til Gelænderet, halvt afmægtig af Skuffelse og Raseri over det Bytte, der slap hende af Hænder, just som hun troede sig sikker paa det.

Det gamle Sølvuhr eller Skæbnens Veje.

Maurice Costello i Hovedrollen.

En tiaarig Pige og en trettenaars Dreng staar grædende ved den døde Moders Seng — kort i Forvejen er Faderen død — og nu staar Børnene ene i Verden. Inden hun døde overgav hun Drengen, Frank, et Sølvuhr, som gennem mange Aar har været i Slægtens Eje.

Da Begravelsen er forbi kommer der en Kvinde for at føre dem til Waisenhuset — men Frank løber sin Vej ud i den bidende Vinterkulde, thi han vil ikke paa Waisenhuset; men heller ikke Lucy kommer der — Lægen, der behandlede Moderen, adopterer hende. Og Frank? Han

blev fundet bevidstløs af Sult og Kulde af en gammel Proprietær, der tog ham med hjem til sin Hustru, og da de to Gamle havde hørt hans triste Fortællig, saa blev Frank betragtet som Søn paa Gaarden — han blev adopteret, og da han var moden dertil sat til Studeringerne. Da vi atter ser ham, drager han til Hovedstaden for at nedsætte sig som Advokat. Og inde i Storbyen fører Skæbnen saa de to Søskende sammen igen.

En Vinterdag, da Advokaten er paa Vej til sit Kontor, hører han Kvindeskrig. Han iler efter Lyden, og kommer tidsnok til at befri en ung Dame fra en Bandits røveriske Overfald. Banditten overleveres til Politiet, og ved Franks Vidnesbyrd bliver han idømt 1 Aars Tvangsarbejde — men da Dommen forkyndes sværger han at ville hævne sig paa Advokaten, hvor og naar han træffer ham.

Et Aar er gaaet. Frank blev straks efter Episoden hin Vintermorgen en stadig Gæst i Huset hos den unge Dame, Lucy, som han frelste fra Banditten. Frank har friet til hende og faaet Ja, og om kort Tid skal Brylluppet staa — kun en Hemmelighed har de for hinanden — de taler aldrig til hinanden om Fortiden.

Forbryderen holder hvad han lovede Frank. Vi ser, hvorledes Banditten sender Frank en Kugle just som Præsten er ved at vie ham til Lucy — men Kuglen saarer ham kun — og Handlingen kan fortsættes, men da Lucy ser, hvad det var der frelste hans Liv, et gammelt Sølv-Lommeuhr, som Kuglen ramte, genkender hun straks Uhret — det Uhr, som Moderen gav fra sig paa sin Dødsdag — og hun er klar over, hvem Frank i Virkeligheden er.

Brudekærterne slukkes. Gæsterne gaar tavse og uforstaaende deres Vej. Og inde i Brudestuen sidder Broder og Søster Haand i Haand — ene med deres Søskende-Lykke.

Akrobat af Kærlighed.

Hr. Vendelby paa gale Veje.

Den unge Hr. Sophus, der en Dag pronenerer paa Markedspladsen, forelsker sig i en Danserinde, der sidder udenfor et Cirkustelt. Skønheden inviterer Sophus ind i Vognen; men her overraskes de af Cirkus-Direktøren og for at klare Situationen søger den unge Mand Ansættelse som Akrobat — —.

Efter et mislykket Forsøg paa at optræde, dumper han ned og jager i Faldet Hovedet i en stor Kontrabas —

[illegible] HENRIK STEFFENSVEJ 2

Jernbane-Biografen

Falkonerallé 19. Hj. af Stationsvej

PROGRAM

Uafbrudt Forestilling fra Kl. 5—12. Søndag fra 4—12

Ret til Forandring i Programmet forbeholdes.

DET KONGEL
6- 2. 194
BIBLIOTE

Paa Frierfødder!

Falskhed, dit Navn er Kvinde —! En Sommerkomedie fra Lønstrup.

I Hovedrollerne:
Direktør Harms ..... Hr. A. Salmsom
Hans Nevø ..... Hr. Svend Melsing
Fru Bella Friis ..... Fru Else Frølich

Direktør Harms har sin Ungdom bag sig. Men han har været ung engang; han har plukket de Roser, han fandt paa sin Vej; og nu, da Fyrrernes graa Stænk har taget Magten over det sorte i hans Haar, sidder han med den modne Mands solide Erfaring og sikre, afgærede Syn paa alle Livets Foreteelser. Intet menneskeligt er ham fremmed, som det gamle Ord siger, — tordi han selv har været med i alt menneskeligt.

Han er ugift. Han kender Kvinder altfor godt, som han spøgende plejer at sige, til at ville vove at spille i Ægteskabets Lotteri. Og alt, hvad han ejer af Hjerte, ofrer han paa den unge Mand, en Nevø, han har adopteret som Dreng, og over hvis Fremtid han vaager med en Faders kærlige Øjne.

Knøsen staar lige foran sin Embedseksamen. Han har hidtil været en flittig og saare paalidelig ung Mand, da pludselig hans Sind ligesom glider ud af Ligevægt. Der er kommet et fremmed Væsen ind mellem ham og Onklen — en Kvinde, naturligvis!

Naa — den Ulykke maatte jo forudses. Og Direktør Harms bliver slet ikke nervøs herover, før han efter en diskret og behændig Undersøgelse konstaterer, at den elskede Kvinde er, hvad man paa jævnt københavnsk kalder „en noget tvivlsom Dame" — en Dame, der for det første er adskillige Aargange ældre end Nevøen og dernæst ejer en saa bevæget og erfaren Fortid, at man med nogenlunde Sikkerhed kan gaa ud fra, at det ikke er absolut kemisk ren Kærlighed, der lader hende lægge sine Garn ud efter den unge Mand, men snarere en dreven Spekulation i den Formue, der en Gang maa tilfalde ham som Arv efter Direktøren.

Da Harms har fastslaaet dette, rettes al hans Stræben mod at rive Nevøen ud af den snedige Kvindes Garn. Han ved hvilken Magt en smuk og elegant Dame altid har over et ungt, ubefæstet Mandfolkehjerte — og han ved, hvor haabløst det er at appellere til den sunde Fornuft hos den Bedaarede.

Altsaa gaar Direktør Harms en anden Vej.

Han skaffer sig i Forbindelse med Damen, Fru Bella Friis. Hun færdes som han i Byens bedste Kredse, saa han har ingen Vanskelighed i saa Henseende.

Og saasnart han er præsenteret for hende, begynder han at gøre Kur til hende — optræder rent ud som sin Nevøs Medbejler.

Den smukke Frue lader sig narre af den statelige Direktørs Galanteri, og med ægte kvindelig Logik ræsonnerer hun som saa: Det er nærmere at gaa lige til Formuen gennem et Giftermaal med Onklen end at skulle vente paa den en Aarrække som Nevøens Hustru. Altsaa, væk med Drengen.

I en Række finttegnede Situationer følger vi derefter Madames snedige og hjerteløse Leg med den unge Mands fortvivlede Kærlighed og hendes slangeagtige Kælen for Direktørens kunstige Kurmageri. Gang efter Gang, stadig som efter en Snor, tilrettelagt af Harms erfarne Haand — dumper den ulykkelige Nevø ind i ømme tête-a-tê'r mellem Onklen og den Kvinde, han tilbeder af hele sin naive unge Sjæl. Og rent galt bliver det, da han i Sommerferien følger efter Damen op til Lønstrup, for her i Badelivets utvungne Samvær ret at kunne udøse sit Hjerte for hende. Men ogsaa her kommer Onklen og — lægger Beslag paa Fru Friis. Og efterhaanden driver han hende saa vidt, at han for Øjnene af den unge Mand kan rive Masken af baade sig selv og hende og vise, hvilken hensynsløs Slange hun er.

Samme Nat kører Onkel og Nevø bort fra Lønstrup. De erfarne graa Haar har sejret i Kampen, og triumferende vinker Direktør Harms op til Altanen, hvor man ser en hvidklædt Kvindeskikkelse klynge sig til Gelænderet, halvt afmægtig af Skuffelse og Raseri over det Bytte, der slap hende af Hænder, just som hun troede sig sikker paa det.

Det gamle Sølvuhr eller Skæbnens Veje.

Maurice Costello i Hovedrollen.

En tiaarig Pige og en trettenaars Dreng staar grædende ved den døde Moders Seng — kort i Forvejen er Faderen død — og nu staar Børnene ene i Verden. Inden hun døde overgav hun Drengen, Frank, et Sølvuhr, som gennem mange Aar har været i Slægtens Eje.

Da Begravelsen er forbi kommer der en Kvinde for at føre dem til Waisenhuset — men Frank løber sin Vej ud i den bidende Vinterkulde, thi han vil ikke paa Waisenhuset; men heller ikke Lucy kommer der — Lægen, der behandlede Moderen, adopterer hende. Og Frank? Han

blev fundet bevidstløs af Sult og Kulde af en gammel Proprietær, der tog ham med hjem til sin Hustru, og da de to Gamle havde hørt hans triste Fortællig, saa blev Frank betragtet som Søn paa Gaarden — han blev adopteret, og da han var moden dertil sat til Studeringerne. Da vi atter ser ham, drager han til Hovedstaden for at nedsætte sig som Advokat. Og inde i Storbyen fører Skæbnen saa de to Søskende sammen igen.

En Vinterdag, da Advokaten er paa Vej til sit Kontor, hører han Kvindeskrig. Han iler efter Lyden, og kommer tidsnok til at befri en ung Dame fra en Bandits røveriske Overfald. Banditten overleveres til Politiet, og ved Franks Vidnesbyrd bliver han idømt 1 Aars Tvangsarbejde — men da Dommen forkyndes sværger han at ville hævne sig paa [illegible]okaten, hvor og naar han træffer ham.

[illegible] gaaet. Frank blev straks efter Episoden [illegible] en stadig Gæst i Huset hos den unge [illegible]om han frelste fra Banditten. Frank har [illegible] faaet Ja, og om kort Tid skal Brylluppet [illegible] Hemmelighed har de for hinanden — de [illegible] hinanden om Fortiden.

. . . Forbryderen holder hvad han lovede Frank. Vi ser, hvorledes Banditten sender Frank en Kugle just som Præsten er ved at vie ham til Lucy — men Kuglen saarer ham kun — og Handlingen kan fortsættes, men da Lucy ser, hvad det var der frelste hans Liv, et gammelt Sølv-Lommeuhr, som Kuglen ramte, genkender hun straks Uhret — det Uhr, som Moderen gav fra sig paa sin Dødsdag — og hun er klar over, hvem Frank i Virkeligheden er.

Brudekærterne slukkes. Gæsterne gaar tavse og uforstaaende deres Vej. Og inde i Brudestuen sidder Broder og Søster Haand i Haand — ene med deres Søskende-Lykke.

Akrobat af Kærlighed.

Hr. Vendelby paa gale Veje.

Den unge Hr. Sophus, der en Dag pronenerer paa Markedspladsen, forelsker sig i en Danserinde, der sidder udenfor et Cirkustelt. Skønheden inviterer Sophus ind i Vognen; men her overraskes de af Cirkus-Direktøren og for at klare Situationen søger den unge Mand Ansættelse som Akrobat — —.

Efter et mislykket Forsøg paa at optræde, dumper han ned og jager i Faldet Hovedet i en stor Kontrabas —

[illegible] HENRIK STEFFENSVEJ 2

FOTORAMA

TEATERBYGNINGEN

PROGRAM

FOR MANDAG, TIRSDAG, ONSDAG OG TORSDAG

HVER DAG UAFBRUDT FRA KL. 4

1.

Ejnar Mikkelsens og Maskinist Iversens

Ankomst til København den 1. August.

2.

De svandt, de svandt -!

Gamle Breve — gamle Minder. — En Ungdom genoplevet i Erindringen.

Vidunderlig smuk Vitagraph-Kunstfilm.

En Aftenstund — „mens Lampen spreder sit hvide Skær og alt i Huset er roligt" — sidder et Par gamle Folk og gennemlæser sammen de Kærlighedsbreve, de for mange Aar tilbage vekslede med hinanden.

Hvert eneste af disse skønne Breve kalder gamle Minder frem for deres indre Øje — til hvert Brev knytter sig et Kapitel af deres Kærligheds uforglemmelige Roman.

— — — De var unge dengang — unge og glade og fyldte af Haab og Tro paa deres Fremtidslykke. De elskede hinanden ømt og oprigtigt, og de vilde have giftet sig straks, dersom ikke den unge Piges Fader havde sat sig derimod og tvunget hende til at ægte en gammel, frastødende Mand, som hun hadede.

Hvor tydeligt husker de ikke den Fortvivlelse, der opfyldte dem begge den Dag, da hendes Bryllup stod — og hvor klart de mindes de triste Aar, de maatte tilbringe fjærnt fra hinanden!

Saa døde hendes Mand. Og den, hun elskede — ja ogsaa han havde giftet sig med en anden — men nu døde ogsaa hun, og omsider var saaledes alle Hindringer ryddede af Vejen, saa at de kunde slutte den Pagt, hvorom de i deres Ungdom havde drømt saa mange straalende Drømme — — —

Gamle Breve — gamle Minder — — —

3.

Huleboerens Elskede.

Et ejendommeligt Drama fra Stenalderens Tid.

Aarhundreder tilbage i Tiden. Mange Aarhundreder . . . .

Over det Land, der her rulles op for os i de levende Billeders naturtro Kunst, strækker sig mægtige Skove — Eg, Bøg, Gran og Fyr, vildsomt mellem hinanden, men ellers saa langt Øjet rækker ingen anden Vegetation, intet Spor af Menneskehænder i Jordens Dyrkning.

Thi Mennesket har endnu ikke lært at gøre sig Jorden underdanig.

— — —

Det er Vinter. Sneen dækker Jorden videnom. Op gennem de skovklædte Klipper, hvor ingen banet Vej fører, slæber en gammel Mand en raat tilhugget Slæde. Han har langt Haar, et filtret Vildmandsskæg, og hans Kæmpekrop er dækket af vilde Dyrs ugarvede Skind. Paa Slæden hviler, hyllet i tykke Bjørneskind, en ung Kvinde — hans Datter.

De er paa Vej hjemad, hjem til den Klippehule nede ved Havets Kyst, der er deres primitive Bolig.

Pludselig — oppe paa en stejl Skovskrænts yderste Kant, snubler den gamle Mand. Han griber for sig, faar fat i en Gren, men Taget glipper — han glider videre, først langsomt, saa hurtigere, indtil hans Fødder slipper Klippen, og han i rasende Fart styrter ud over Afgrunden, mod hvis Bund hans Legeme knuses.

Forfærdet stirrer den unge Kvinde ud over Afgrundens Rand. Hun forstaar at Døden har taget hendes Fader fra hende — at hun staar alene i Verden, og med et fortvivlet, hjærteskærende Skrig, der klinger rædselsfyldt uhyggeligt gennem Skovens Stilhed, synker hun om paa Slæden.

— — —

Hendes Skrig er hørt af to unge Huleboere, to Brødre, Dagban og Erik, der er paa Jagttogt i Skoven. De vandrer efter Lyden og finder den unge Kvinde liggende bevidstløs.

De ser, det er en Kvinde. Den skønneste Kvinde, deres Øjne saa. Og Dagban, den ældste og den stærkeste af de To, river hende til sig, raner hende som sit Bytte, som sin Slavinde.

Han bærer hende hjem til Hulen og tvinger hende til at være hans Hustru, skønt hendes forskræmte, angstfyldte Øjne kun altfor tydeligt fortæller ham, at det ikke er ham, men Broderen, den unge, vege Erik, der har vundet hendes Hjærte.

— — —

Vinteren er til Ende. Som en fejende Fanfare kom Tøbruddet over Landet en Dag og Vaaren holder sit Indtog i den store dunkle Skov, hvor de tre Mennesker lever deres Liv paa Jagt eller i stille ordløst Samvær inde i Hulen.

Der er kommen ondt Blod mellem de to Brødre.

Før randt deres Dag i sorgløs Glæde — de ejed ingen Hemmelighed for hinanden, forstod kun, at alt, hvad de gjorde, og alt, hvad de tænkte, skulde være til det fælles Bedste.

Og nu —! Nu er hun i Hulen hos dem. Og hun har saaet Gift imellem dem.

Dagban gaar skulende omkring, fyldt med onde Tanker, fordi han ser, at den Kvinde, han tog, ikke elsker ham, ikke vil ham, men Broderen. Og Erik er sorgfuld i Sind, ulykkelig over hendes Kærlighed og — over sin egen.

Thi forlængst har han forstaaet, at ogsaa han elsker — at ogsaa han er bukket under for de skønne, graadfyldte Kvindeøjne, der følger ham som en Hunds, hvor han staar og gaar.

En Sommeraften, da Dagban har set Kvinden liste sig efter Erik ud i Skoven, kommer det til et Opgør mellem de to Brødre. Erik, hvis ædle Sind krymper sig under Broderens brutale Ord, netop fordi han ved, at han ingen Bebrejdelse fortjener, tilbyder at gaa sin Vej, at drage til en anden Egn af Landet og sætte Bo der. Men dette gør kun Dagban end mere rasende. Hans Blod koger over, og vild af Skinsyge løfter han sin Kølle mod Broderen og slaar til. Erik værger for sig — han slaar igen, det kommer til et rasende Haandgemæng udenfor Hulen, og da Kampen er til Ende, ligger Dagban som livløs paa Jorden.

Forfærdet over sin Gerning flygter Erik fra Stedet. Han vover ikke at se sig tilbage, styrter kun afsted, bort, ud i Ødet og Ensomheden, pisket under Erynjernes Svøbeslag.

Og derude, langt fra den Hule, der en Gang var hans og Broderens Hjem, bygger han sig et nyt Tilflugtssted, en ny Hule, i hvis Dyb han gemmer sig med alt det bitre og tunge, der hviler over hans Sind og har pint ham siden hin forfærdelige Stund, da han dræbte sin Broder . . . . . .

— — —

Dog, Erik ejer ogsaa andre Tanker.

I de ensomme Timer, naar han sidder i sin Hule og hviler ud efter de Jagtstrabadser, hvormed han søger at døve sin Sorg, dukker atter og atter frem for hans indre Blik Billedet af den skønne Kvinde, der blev tilbage der, hvorfra han gik bort — Billedet af et Par store, dybsorte Øjne, der stirrer og stirrer imod ham, som vilde de trygle ham om et Ord, om et Kærtegn . . . Han længes og længes — vil ikke, men mægter ikke at kæmpe imod . . . . . .

— — —

Og en tidlig Vaarmorgen kommer hun selv til ham -- lyslevende ung, skøn som det lyse Foraar, saa daarende dejlig, som hun var det i alle hans Drømme.

Og han formaar ikke at staa hende imod.

Han forstaar i den Stund, hun staar foran ham, at Skylden for det forfærdelige, der skete en Gang, ikke var hans alene — forstaar, at hans og hendes Kærlighed vel ogsaa havde en Ret til at leve . . .

Han rækker sine Arme imod hende. Og hulkende af Jubel synker hun til hans Bryst og lukker sine Øjne under hans Kys . .

. . . . . .

4.

Paa Frierfødder.

Falskhed, dit Navn er Kvinde —! En Sommerkomedie fra Lønstrup.

I HOVEDROLLERNE:

Direktør Harms . . . . . Hr. A. Salmson.
Hans Nevø . . . . . Hr. Svend Melsing.
Fru Bella Friis . . . . . Fru Else Frølich.

Direktør Harms har sin Ungdom bag sig. Men han har været ung engang; han har plukket de Roser, han fandt paa sin Vej; og nu, da Fyrrernes graa Stænk har taget Magten over det sorte i hans Haar, sidder han med den modne Mands solide Erfaring og sikre, afgærede Syn paa alle Livets Foreteelser. Intet menneskeligt er ham fremmed, som det gamle Ord siger — fordi han selv har været med i alt menneskeligt.

Han er ugift. Han kender Kvinderne altfor godt, som han spøgende plejer at sige, til at ville vove at spille i Ægteskabets Lotteri. Og alt, hvad han ejer af Hjerte, ofrer han paa den unge Mand, en Nevø, han har adopteret som Dreng, og over hvis Fremtid han vaager med en Faders kærlige Øjne.

Knøsen staar lige foran sin Embedseksamen. Han har hidtil været en flittig og saare paalidelig ung Mand, da pludselig hans Sind ligesom glider ud af Ligevægt. Der er kommet et fremmed Væsen ind mellem ham og Onklen — en Kvinde naturligvis!

Naa — den Ulykke maatte jo forudses. Og Direktør Harms bliver slet ikke nervøs derover, før han efter en diskret og behændig Undersøgelse konstaterer, at den elskede Kvinde er, hvad man paa jævnt københavnsk kalder „en noget tvivlsom Dame“ — en Dame, der for det første er adskillige Aargange ældre end Nevøen, og dernæst ejer en saa bevæget og erfaren Fortid, at man med nogenlunde Sikkerhed kan gaa ud fra, at det ikke er absolut kemisk ren Kærlighed, der lader hende lægge sine Garn ud efter den unge Mand, men snarere en dreven Spekulation i den Formue, der en Gang maa tilfalde ham som Arv efter Direktøren.

Da Harms har fastslaaet dette, rettes al hans Stræben mod det Maal, at rive Nevøen ud af den snedige Kvindes Garn. Han véd imidlertid, hvilken Magt en smuk og elegant Dame altid har over et ungt, ubefæstet Mandfolkehjærte — og han véd, hvor haabløst det er at appellere til den sunde Fornuft hos den Bedaarede.

Altsaa gaar Direktør Harms en anden Vej.

Han skaffer sig i Forbindelse med Damen, Fru Bella Friis. Hun færdes som han i Byens bedste Kredse, saa han har ingen Vanskelighed i saa Henseende.

Og saasnart han er præsenteret for hende, begynder han at gøre Kur til hende — optræder rent ud som sin Nevøs Medbejler.

Den smukke Frue lader sig narre af den statelige Direktørs Galanteri, og med ægte kvindelig Logik ræsonnerer hun som saa: Det er nærmere at gaa lige til Formuen gennem et Giftermaal med Onklen end

at skulle vente paa den en Aarrække som Nevøens Hustru. Altsaa, væk med Drengen!

I en Række fint tegnede Situationer følger vi derefter Madames snedige og hjærteløse Leg med den unge Mands fortvivlede Kærlighed og hendes slangeagtige Kælen for Direktørens kunstige Kurmageri. Gang paa Gang stadig som efter en Snor, tilrettelagt af Harms erfarne Haand — dumper den ulykkelige Nevø ind i ømme Tete a Tete'r mellem Onklen og den Kvinde, han tilbeder af hele sin naive unge Sjæl. Og rent galt bliver det, da han i Sommerferien følger efter Damen op til Lønstrup, for her i Badelivets utvungne Samvær ret at kunne udøse sit Hjærte for hende

Thi og her dukker Onklen op imellem dem og — lægger Beslag paa Fru Friis. Og efterhaanden driver han hende saavidt, at han i et afgørende Møde ude paa Hotellets Veranda en silde Sommeraften, hvor den Skønne aabenbart har ventet, at han skulde optræde som Frier og endelig rent ud erklære sig, lige for Øjnene af den unge Mand kan rive Masken af baade sig selv og hende og vise, hvilken hensynsløs Slange hun er.

Endnu samme Nat kører Onkel og Nevø sammen i Automobil bort fra Lønstrup. De erfarne graa Haar har sejret i Kampen. Og triumferende vinker Direktør Harms, idet Automobilet svinger ud fra Hotellets Gaard op til Altanen, hvor man i den disede Sommernat ser en hvidklædt Kvindeskikkelse klynge sig til Gelænderet, halvt afmægtig af Skuffelse og Raseri over det Bytte, der slap hende af Hænder, just som hun troede sig sikker paa det.

CARL HOLMS BOGTRYKKERI AARHUS. TELEFON 2270

The Angling Widow.

This is a true comedy, sparkling with clean, wholesome humour.

Otto, the nephew of Heram, has fallen a victim to the wiles of Belle Fries, a widow, who is engaged in looking for a wealthy husband. Heram learns of this through the medium of a note dropped by Otto, and having made a few enquiries, he comes to the conclusion that he must save his nephew. Accordingly whenever Otto obtains a private audience with Belle Fries, Heram interrupts and bears off the widow. The latter is by no means adverse to this, for after all, the nephew is dependent upon his uncle for supplies. At length Otto says he will go to the seaside, and uncle joyfully sees him off, until he discovers that Belle Fries has also taken up her residence at the resort to which Otto is bound. The motor is hurriedly requisitioned and a repetition of the interruptions occur, but this time by the sea. Ultimately Otto becomes disgusted with Belle Fries, and then uncle explains his ruse. Together the two men return to town, gracefully bidding adieu to the outraged Belle Fries, who in her rage viciously throws a bunch of flowers at them as they drive away.

(COPYRIGHT.)

RELEASED AUG. 31st, 1912. Approx. Length 1,230 ft.

Wales.

An interesting Travel Subject.

The scenery in this film is such as will appeal to English audiences, inasmuch as the subject was filmed around Conway Castle, North Wales. The old pile itself, with the famous suspension bridge, is depicted, and apart from the historical interest attaching to it, the pictures are certain to attract by reason of their beauty. The Swallow Falls are also shown and a particularly interesting picture is one in which the whole screen represents a mass of rushing waters.

COPYRIGHT

RELEASED AUG. 31st, 1912. Approx. Length 321 ft.

Announcement Slides for these films can be obtained from the Tyler Apparatus Co., 11 Charing Cross Road, or direct from us.

PAA FRIERFØDDER.

Direktør Harms har i den senere Tid lagt Mærke til, at hans Nevø Otto er paafaldende nervøs, og tilsyneladende er det ikke den nær forestaaende Eksamen, der er Skyld i hans Nervøsitet. Men hvad kan det da være? Endelig en Dag gaar det op for Onklen, at Drengen er forelsket i en meget tvivlsom Dame, en vis Fru Bella Friis, og da han paa Forhaandd ved, at det i den Slags Tilfælde er haabløst at forsøge paa at appellere til Fornuften, beslutter han sig til selv at gøre Kur til Damen i den farlige Alder, for om muligt der igennem at redde Drengen. Den erfarne Dame lader sig skuffe af Direktørens Galanteri og lægger svært an paa ham, hvorimod hendes Kærlighed til "Drengen" aabenbart er ifærd med at kølnes. For igen at vinde Terrain, opsøger Otto hende ved et Badested, hvor hun er taget hen, men netop som han skal til at sige det afgørende Ord, dukker Onklen op og ødelægger hele Tegningen. Endelig - langt om længe - da Onklen har faaet bragt Damen paa Kogepunktet, kaster han Masken, og viser sig som han er, og medens han haer hjem med Drengen, ærgrer Fruen sig gul og grøn over at være bleven saa skammeligt taget ved Næsen.

- - - - o o 0 0 o o - - - -

Auf Freiersfüssen.

Direktor Harms hat seit kurzem bemerkt, dass sein Neffe Otto auffällig nervös ist, und er hat eine Ahnung, dass der bevorstehende Examen nicht daran Schuld ist. Aber was wird denn im Wege sein? Endlich geht dem Onkel ein Licht auf: der Junge hat sich in eine Dame, deren Ruf nicht ganz unbescholten ist, verliebt. Er weiss, dass es in solchen Fällen ganz zwecklos ist an die Vernungt der jungen Menschen zu appellieren, und er beschliesst selbst der Dame im "gefährlichen Alter" den Hof zu machen um vielleicht dadurch den Jungen zu retten. Die erfahrene Dame lässt sich von der Artigkeit des Direktors täuschen und bevorzugt ihn stark, wogegen ihre Liebe für den Neffen scheinbar erkaltet. Zuletzt als der Onkel der Dame die allergrössten Hoffnungen gemacht hat, lässt er die Maske fallen und zeigt sich so wie er ist. Er reist mit seinem Neffen wieder nach Hause und die Dame ärgert sich entsetzlich, dass sie sich so schändlich hat überlisten lassen.

D E U X P R É T E N D A N T S .

Monsieur Buisson a remarqué que depuis quelque temps son neveu Olivier est très nerveux. Apparemment ce n'est pas à cause de son examen qui est proche cependant. Qu'y a-t-il donc? Un beau jour le bon oncle se rend compte que le jeune homme s'est amouraché d'une femme de moeurs légeres, certaite Madame Bella Duhamel. Sachant que dans ces cas, il est inutile de prêcher la morale, il décide de faire la cour lui-même à la dame se trouvant à l'âgeddaggereux) qui n'est plus jeune, mais qui a conservé de beaux restes. De cette manière il espère sauver son cher neveu. Cette beauté qui pourtant devrait connaître suffisamment la vie pour ne pas se laisser duper, a confiance en la galanterie du directeur Buisson et fait de son mieux pour se faire épouser par lui. Le pauvre "gosse" est complètement négligé maintenant, cela va sans dire. Pour essayer de reconquérir les bonnes grâces de la belle, Olivier se rend alors à la plage de X où elle s'est réfugiée pour quelque temps, mais juste au moment où il se prépare à lui faire sa déclaration, l'oncle Buisson apparaît sur la scène, et lui gâte l'affaire.

Enfin, un jour, quand il juge Madame Bella tout à fait vaincue, l'oncle Buisson jette son masque et se révèle tel qu'il est, après quoi il part avec la gosse laissant Madame Bella à ses méditations qui ne sont certainement pas couleur de rose.

- - - - o o 0 0 o o - - - -